

DIMARTS PASSAT va ser presentat el llibre *Catalunya, reptes ètics*, editat per Proa amb l'impuls de la Fundació Trias Fargas i l'Institut d'Estudis Ilerdencs. En la introducció d'aquest recull de treballs relacionats amb el repte de l'ètica al nostre país, Àngel Castiñeira parla del perill de consolidar un país líquid: «Alguns pensadors, escriu Castiñeira, com Zygmund Bauman, creuen que la nostra cultura i els nostres països corren el risc de lliscar cap a una condició líquida, de levitat, en què les coses pateixen un continu canvi quan se les sotmet a tensió. La Catalunya líquida, la dels rellotges tous de Dalí, podria ser la metàfora d'una etapa present inestable, amorfa, banal, indiferent, desintegrada, descompromesa, precària. Si no ens conformem amb un país en estat de líquüefacció, si no podem aplaudir la nostra indiferència davant tanta fluïdesa, dissolució i instantaneïtat, cal començar tornant a fer una apologia de la Catalunya sòlida, densa, sostenible [...]. Creiem que això implica una tasca de construcció de referents».

Catalunya necessita aquesta reconstrucció dels referents. En la mateixa presentació, el teòleg Francesc Torralba va parlar de la necessitat que tota nació té de valorar els seus referents

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

La Catalunya líquida

— píndoles —

«La Catalunya **LÍQUIDA** genera també una **POLÍTICA** líquida, en la qual les idees s'acaben i la **GESTIÓ** esdevé l'únic **TERRENY de CONFRONTACIÓ**»

de carn i ossos. De valorar-los i de venerar-los. Parlava d'aquella mena de referents que estan disposats a cedir terreny personal a favor d'un tot més gran en què la comunitat és més important que l'individu. Va parlar de Joan Coromines, de mossèn Cinto Verdaguer. Referents de totes menes que ens ajuden a comprendre que sí que hi ha valors sòlids sobre els quals construir una comunitat nacional en marxa, sobretot quan aquesta no disposa de les eines d'Estat que permetrien un

treball constant en aquest camp. De fet, es va dir que Catalunya, en la mesura que és un país que encara malda per la normalitat, té la sobre necessitat d'assumir aquests reptes, de generar aquests referents, de denunciar la banalitat com a eina dissolvent de la nació i, per tant, de l'esperit cívic de tots nosaltres.

Tot plegat ens acosta a la política. Perquè la Catalunya líquida genera també una política líquida, en la qual les idees s'acaben i la gestió esdevé l'únic terreny de confronta-

«La Catalunya líquida, la dels **RELLOTGES** tous de **DALÍ**, podria ser la metàfora d'una etapa present inestable, amorfa, **BANAL**, indiferent, desintegrada, **DESCOMPROMESA**, precària»

— píndoles —

ció. Ho veiem actualment en el que passa a Barcelona, on el debat sobre el tancament o no d'una sala de festes, matèria de debat i decisió en una comissió administrativa, esdevé l'ítem indiscutible del debat polític a la ciutat. O en l'àmbit nacional, quan la gestió de la nostra simbologia comunitària, per exemple l'ús del Palau de la Generalitat com a fons d'un discurs presidencial, es canvia per la recepció d'un hospital pensant que aquest és més a prop dels catalans i les cata-

lanes que no el palau de tots nosaltres, que és el de la seu de la Presidència del Govern.

El repte que tenim, doncs, és fugir d'aquesta proposta de Catalunya amorfa que de diferents maneres se'ns va imposant: d'una banda, rebaixant el to del debat polític a qüestions administratives, molt enllà de la definició de les normes comunitàries, de l'arquitectura nacional, de la recerca de respostes als reptes polítics plantejats. De l'altra, generant referents efímers, menysvalorant allò que de constant genera la catalanitat, allò que perdura i que serveix de referent per a tots nosaltres. Atenció: no parlo de referents que només impulsin a l'administració. Parlo de referents que impulsin al mimetisme de l'acció, referents que ens moguin, que moguin els nostres esperits a actuar per millorar-nos i per millorar el nostre entorn.

Em ve al cap aquest anunci del Bruce Lee en el qual convida la gent a esdevenir aigua: «*Be water my friend*». Si el país opta, de totes les maneres possibles, per la Catalunya líquida, potser allò que alguns esperen, ja sabem on acabarem: al forat de l'aiguera. I som molts els que no ho volem!